

УДК 327.2 (477 + 430) (091)

**POLITICAL RELATIONS BETWEEN UKRAINE AND GERMANY:
HISTORY AND DEVELOPMENT TRENDS**
**ПОЛІТИЧНІ ВІДНОСИНИ МІЖ УКРАЇНОЮ ТА НІМЕЧЧИНОЮ: ІСТОРІЯ ТА
ТЕНДЕНЦІЇ РОЗВИТКУ**

Siekunova Y.V./ Сєкунова Ю.В.

s.h.s., as.prof. / к.і.н., доц.

ORCID: 0000-0003-1346-3322

Tsering Y. A./ Церінг Є.А.

*National University of Life and Environmental Sciences of Ukraine,**Heroyiv Oborony st., 15, Kyiv, 03041**Національний університет біоресурсів і природокористування України,**Київ, Героїв Оборони, 15, 03041*

Анотація: В статті висвітлено політичні відносини між Україною та Німеччиною, зосереджено дослідження на становленні та сучасному розвитку міжнародних взаємовідносин цих держав. Авторами статті проаналізовано німецько-український дипломатичний зв'язок, включаючи історичні події; наведено приклади несправедливості Німеччини стосовно України, для виявлення яких було використано два методи дослідження: спостереження та порівняння. В результаті проведеного дослідження можна зробити висновок-рекомендацію: щоб відновити мир у всьому світі, потрібно разом боротися проти тих ворогів, які шкодять національним інтересам держави. Ця ідея повинна стати спільною метою більшості країн. Необхідно розробити ефективну комплексну систему боротьби, але щоб вона не мала негативного впливу на мирних жителів. Починаючи з 1991 року, а точніше з моменту оголошення незалежності, Україна перейшла на новий етап відтворення як зовнішньої, так і внутрішньої політики. Упродовж 30 років держава веде активне політичне життя на міжнародній арені. За такий відносно невеликий термін Україна встановила дипломатичні відносини з різними державами.

Ключові слова: дипломатичні відносини Німеччини з Україною, Ангела Меркель, політика Російської Федерації, провідна держава Євросоюзу, «Північний потік-2», умови існування «Північного Потіку-2», дипломатія, Адольф Гітлер, Отто фон Бісмарк, перший рейхсканцлер Німецької імперії, Шлезвіг, ОУН, політичні лідери, Майдан, ЄС, НАТО.

Офіційно відносини між Федеративною Республікою Німеччиною та Українською Народною Республікою розпочалися 9 лютого 1918 року, безпосередньо після підписання Брестського миру. Проте насправді дипломатичний зв'язок між державами виник задовго до цієї всесвітньо відомої дати.

На перший погляд Німеччина керується лише слухними помислами – вона бореться за справедливість, дотримується законів. Таким чином республіка всіляко намагається підтримувати мир у всьому світі, врегульовувати суперечки між країнами мирним шляхом. Так складається враження, що вона підтримує та допомагає Україні.

З нашої точки зору доречно згадати слова Ангели Меркель про відносини між Німеччиною та Україною: «За ці роки дружба між двома державами зміцніла. Я хочу наголосити: наша дружба стала дуже цінною для нас протягом останніх двох з половиною років. Ми хочемо покращувати наші довірчі стосунки. Підтримувати Україну порадами та діями» [1, с. 20].

Наскільки цей вислів відповідає дійсності проаналізуємо далі.

На перший погляд, відносини між ФРН та УНР міцнішають з кожним днем на тлі агресивної політики Російської Федерації. Але, схоже, ці міцні взаємини між провідною державою Євросоюзу та Україною лише на словах. Зокрема підтвердження наведеного вище відбувається нова подія.

На чергових перемовинах А. Меркель з В. Путіним висунула головні умови існування «Північного потоку-2» – газопровід має проходити через Балтійські держави та Україну. Проте, через деякий час відбулася зустріч Ангели Меркель з Володимиром Зеленським, результат якої не позитивний для України. Ангела Меркель, перебуваючи на посаді канцлерки Німеччини, натякнула, що будівництво «Північного потоку-2» вже добігає кінця і змінити нічого не можна. Тобто президент РФ не взяв до уваги слова канцлерки Німеччини, а сама Ангела Меркель не наполягала на виконанні вищезгаданих умов Росією.

Аналіз показує, що ця боротьба Німеччини за справедливість стосовно України лише на словах, а насправді ми спостерігаємо, що політика країни ЄС спрямована лише на особисте задоволення, на те, що вигідно для неї.

Очевидно, що кожна країна має свою тактику ведення дипломатії на міжнародній арені. Цей спосіб закладено ще з давніх-давен лідерами держав.

Отто фон Бісмарк, Адольф Гітлер, Ангела Меркель – усі вони були лідерами європейської держави Німеччини, які увійшли в історію, як розумні, хитрі та безжальні політичні діячі. Але на цьому схожість між ними не закінчується. Їх поєднує тактика та стиль керування Німеччиною.

На наш погляд, важливо згадати Отто фон Бісмарка – першого рейхсканцлера Німецької імперії. Він був неймовірно розумним. Зокрема, один із безлічі фактів, що підтверджують його дотепність: у грудні 1863 р. ,будучи прем'єр міністром Пруссії (1862-1890 рр.), Отто фон Бісмарк, побачивши, що Данія планує інкорпорувати Шлезвіг, переконав Австрію вторгнутися в Шлезвіг, не залучаючи Пруссії взагалі, щоб зберегти безпеку своєї держави, одночасно завойовуючи панування над Німеччиною [2, с. 44].

Варто згадати цитату «залізного канцлера» для кращого розуміння історичного минулого:

«Могутність Росії може бути підірвана лише відділенням від неї України... необхідно не лише відірвати, а й протиставити Україну Росії. Для цього потрібно тільки знайти і виростити зрадників серед еліти і за їх допомогою змінити самосвідомість однієї частини великого народу настільки, що він ненавидітиме все російське, ненавидітиме свій рід, не усвідомлюючи цього. Решта – справа часу» [3, с. 47].

Суспільство поділилося на дві групи: одна впевнена, що ці слова справді належать Отто фон Бісмарку, а друга ж стверджує протилежне. Однак на наш погляд треба взяти цю цитату до уваги, вона відображає сутність як історії суспільно-політичних процесів, так і характерний стан сучасності між цими державами.

Наступний політичний діяч, який привертає увагу дослідників, він це більш відомий своєю жорстокістю-Адольф Гітлер. У період з 1933-1945 рр.,

будучи рейхсканцлером, наслідував концепцію вищезгаданої цитати «залізного канцлера». Змучені жахливими умовами життя, українці, а точніше ОУНівці, сподіваючись на краще буття, приєдналися на бік нацистів і боролися проти своїх же «братів». Були навіть моменти, коли українці захоплювали землі ще до приходу лідера нацистської системи. А. Гітлер у свою чергу використав землі України та її населення лише зі своєї вигоди. Зрештою, він би зробив українців рабами.

І, нарешті, Ангела Меркель, донедавна канцлерка Німеччини (22.11.2005 – 02.12.2021 рр.). Нещодавно на просторах Інтернету зчинився скандал: стверджують, що політичні лідери провідних держав світу, включаючи, звичайно, Німеччину, винні у смертях на Майдані: у той момент, коли вони заявляли, що потрібно в усьому розібратися, налагодити політичну ситуацію, вони й фінансували ці дії, тобто провокували [4, с. 58].

Інакше кажучи, аналіз показує, що ця трійка лідерів просто використовувала Україну в своїх цілях.

З 1994 року Україна прагне увійти до ЄС та НАТО. Багато країн це підтримують, включаючи Німеччину, але вже 2008 року на саміті НАТО в Бухаресті канцлер ФРН разом із президентом Франції Ніколя Саркозі виступила проти початку процедури підготовки України до членства в альянсі, таким чином РФ отримала зелене світло, адже зрозуміла, що захисту з іншого боку Україні не варто очікувати [5, с. 65].

Також на прохання Володимира Зеленського президента України, щодо отримання зброї, Берлін відповів відмовою, посилаючись на те, що зброєю конфлікт не вирішити. У той момент, коли Москва не потребує додаткового військового спорядження, на додаток до цього з'явився «Північний потік-2» – «зброя», за допомогою якої РФ може маніпулювати як Україною, так і Європейським Союзом.

На сьогоднішній день актуальне завдання України – зупинити військовий конфлікт із РФ, а точніше винищити агресію зі східного напрямку. Росія неодноразово порушувала статuti, а отже, світовий порядок увійшов у небезпечну зону. На жаль, Україна не може самостійно довести цей процес до очікуваного (позитивного) результату. Тут на допомогу повинні висуватися країни ЄС, особливо ФРН. Але вже 7,5 років цей конфлікт не згасає, а навпаки, з кожним днем набирає обертів.

Ми не стверджуємо, що від Німеччини немає допомоги. Вона є, але переважно фінансова. Так, за даними ОЕСР, Берлін виділив 1,4 млрд євро Україні після початку конфлікту на Донбасі. Колосальна сума, але чи була ця сума спрямована в правильне русло нашою владою це інше питання. До чого це – гроші не повернуть до життя загиблих українських військових, невинних людей від рук Російської Федерації. Тільки якщо всі держави діятимуть разом на міжнародній арені, тоді є шанс заспокоїти спільного ворога, але якщо кожен прагнучиме лише задоволення власних потреб, то крах неминучий.

Література:

1. Цитата Ангели Меркель про Україну: [Електронний ресурс]. – Режим

доступу до ресурсу <https://ru.krymr.com/a/citaty-merkel-o-rossii-i-ukraine/29577109.html>

2. Біографія Отто фон Бісмарка: [Електронний ресурс]. – Режим доступу до ресурсу <https://uk.wikipedia.org/wiki>

3. Цитата Бісмарка про Україну: : [Електронний ресурс]. – Режим доступу до ресурсу <https://labas.livejournal.com/1050646.html>

4. Звинувачення Ангели Меркель в організації Майдану у Києві: [Електронний ресурс]. – Режим доступу до ресурсу <https://regnum.ru/news/polit/1921223.html>

5. Канцлер ФРН виступила проти початку процедури підготовки України до членства в альянсі: [Електронний ресурс]. – Режим доступу до ресурсу <https://www.dw.com/ru/kommentarij-merkel-uhodit-ostaviv-ukraine-tjazheloe-nasledstvo/a-58952101>

***Abstract:** The article highlights the political relations between Ukraine and Germany, focuses research on the formation and current development of international relations of these states. The authors of the article analyze the German-Ukrainian diplomatic relationship, including historical events; examples of German injustice towards Ukraine are given, for the detection of which two research methods were used: observation and comparison. As a result of the study, we can draw a conclusion-recommendation: to restore peace around the world, we must fight together against those enemies who harm the national interests of the state. This idea should become a common goal of most countries. It is necessary to develop an effective comprehensive system of struggle, but so that it does not have a negative impact on civilians. Since 1991, or more precisely since the declaration of independence, Ukraine has entered a new stage of reproduction of both foreign and domestic policy. For 30 years, the state has been leading an active political life in the international arena. In such a relatively short period of time, Ukraine has established diplomatic relations with various states.*

***Key words:** German diplomatic relations with Ukraine, Angela Merkel, Russian policy, leading EU state, Nord Stream-2 living conditions, diplomacy, Adolf Hitler, Otto von Bismarck, First Reich Chancellor of the German Empire, Schleswig, Schleswig leaders, Maidan, EU, NATO.*

© Секунова Ю.В.